

OPTIMISME IS DODELIJK

Susin Nielsen

Optimisme
is
dodelijk

Vertaald door Lydia Meeder en Barbara Zuurbier

Lemniscaat Rotterdam

Van Susin Nielsen verschenen bij Lemniscaat

Wij zijn allemaal moleculen
Optimisme is dodelijk

© Susin Nielsen, 2017

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder en
Barbara Zuurbier, 2017

© Omslagontwerp en -illustraties: Joan Wong 2017
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam, 2017

ISBN 978 90 477 0893 3

NUR 284

Oorspronkelijke titel: *Optimists Die First*

Oorspronkelijke uitgever: Wendy Lamb Books

Published by arrangement with Wendy Lamb Books, an
imprint of Penguin Random House Canada Limited.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt
en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de
Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend
transport is vermeden.*

*Voor alle andere kattengekken.
Jullie weten wel wie ik bedoel.*

Pessimisten hebben vaker gelijk dan optimisten,
maar optimisten hebben meer plezier...
en geen van beiden kunnen ze de loop der
gebeurtenissen tegenhouden.
– Robert A. Heinlein

De eerste keer dat ik de Bionische Man zag, zat ik van top tot teen onder de glitter.

Het was een doorsnee vrijdagmiddag bij creatieve therapie. Ik probeerde Ivan de Verschrikkelijke te helpen met ons zoveelste trieste project. Zoals gebruikelijk weigerde Ivan zijn aandacht erbij te houden. In plaats daarvan kiepte hij een buisje regenboogglitter leeg boven mijn hoofd, zo over mijn kattenmuts en bovenlijf. Alonzo klakte medelijdend met zijn tong. Koula stikte haast van het lachen. De zoveelste wolkenloze dag in het paradijs.

We zaten in de centrale zaal waar de spreekkamers op uitkwamen. Het was er altijd ofwel Antarctisch koud ofwel Saoedi-Arabisch warm. Hoewel het begin januari was, had ik me tot op mijn tie-dyetopje uitgekleeft. Ivan mepte op mijn blote arm met dezelfde vingers waarmee hij net nog in zijn neus had zitten wroeten. Terwijl ik mijn flesje desinfecterende gel opgroef uit mijn tas, ging een van de deuren open.

Ivan keek op. ‘Kijk, Petula,’ zei hij. ‘Een reus.’

Een reus was de Bionische Man niet, maar hij was tegen de één meter negentig. Alles aan hem was uitvergroot. Over zijn ene arm hing een feloranje parka, zwaar overdreven voor een winter in Vancouver. Hij leek ongeveer van mijn leeftijd en had een enorme bos bruine krullen, een flinke neus en heel grote bruine ogen die rood waren van het huilen.

De Bionische Man was Carol Polachuks kamer uit gekomen. Zelf had ik ook vaak in dat ziellose vertrek gezeten, voor gedwongen gesprekken met dat mens in die T-shirts met opgewekte kreten, met die uitpuilende blik en neerbuigende houding. Er was één ding waar Carol heel goed in was: ervoor zorgen dat je je nog rotter voelde. Dus het verbaasde me niet dat de Bionische Man er verward uitzag. En kwaad. En vreselijk, verschrikkelijk verdrietig.

Ik herkende die gezichtsuitdrukking. De Bionische Man had daar niet gezeten om te babbelen over carrièremogelijkheden. Bij Carol Polachuk kwam je niet voor wissewasjes.

Hij hoorde bij ons.

Heel even maakten we oogcontact.

Het volgende moment beende hij linea recta naar de uitgang.

En hij verdween weer uit mijn hersenpan terwijl ik een dikke laag ontsmettingsgel op mijn handen begon te smeren.

De maandagmiddag daarop zag ik hem weer.

Ik stond bij geschiedenis voor de klas in mijn presentatieoutfit: een effen witte blouse met een paars gehaakt giletje, mijn favoriete strokenrok en paarse regenlaarzen waarin mijn gestreepte gelukssokken schuilgingen. Ik was halverwege mijn verhaal. De opdracht: vertel over een historische gebeurtenis waarvan de naweën tot op de dag van vandaag merkbaar zijn.

Mijn onderwerp was 11 september 2001. *Nine-eleven*, de dag waarop twee door terroristen gekaapte vliegtuigen zich in de Noord- en Zuidtoren van het World Trade Center in New York boorden. Ik wilde uitweiden over de politieke nasleep en de vele opzichten waarin het onze visie op persoonlijke veiligheid had beïnvloed.

Maar zover zou ik niet komen.

Een hoop mensen op de verdiepingen onder het punt waar de toestellen waren ingeslagen, hadden voor het instorten van de gebouwen via de trap weten te ont-

snappen. Maar de mensen boven dat punt moeten hebben beseft dat ze ten dode opgeschreven waren, dat ze niet gered zouden worden want, nou ja, hoe had dat gemeeten? Die torens rezen op tot praktisch in de stratosfeer.

Ik dacht vaak aan die mensen. Aan hoe hun dag heel normaal moest zijn begonnen. Aan hoe het gewone, gemiddelde mensen waren, net als ik, net als mijn vader en moeder, net als iedereen. Ik zag een man voor me die zich afvroeg of hij zijn lunch al mocht verorberen, want het was pas even na negenen maar hij had nu al honger. Ik zag een vrouw voor me die zich maar zorgen bleef maken over haar zoontje, omdat hij die ochtend zo had gehuild toen ze hem bij de opvang had afgezet.

Ze verwachtten een dag als elke andere.

Dat deel van mijn presentatie had kort moeten zijn, alleen een opsomming van de feiten zodat ik door kon naar de naweën.

Maar ik kon de gedachte aan al die onschuldige slachtoffers niet van me afzetten. Of aan de nabestaanden, de kinderen, echtgenoten, ouders en vrienden die een dierbare niet van zijn werk zouden zien thuiskomen die avond. Of de volgende avond, of wanneer dan ook. Hun leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

Mijn hart begon te bonken. Mijn ademhaling Harperde. Ik opende mijn mond maar er kwamen geen woorden uit. Mijn klasgenoten keken ongerust.

Op dat moment zag ik hem zitten, achter in de hoek van het lokaal.

Het laatste wat er door me heen ging was: *O god ik heb mijn oude omaonderbroek aan o god laat mijn rok alsjeblieft niet opkruipen –*

Vervolgens zakte ik met mijn volle één meter tachtig in elkaar.

Een uur later zat ik tegenover Mr. Watley in mijn favoriete stoel, die met de veelkleurige bobbeltjesstof. Ik had er de afgelopen twee jaar al zo vaak in gezeten, dat de vulling zich perfect naar mijn billen had gevormd.

Het was mijn favoriete stoel omdat hij het verst af stond van zijn boekenkasten, die op geen enkele manier aan de muur waren verankerd. En neem maar van me aan dat ik dat had gecontroleerd. Dus bij een aardbeving – en ze zeggen dat het in Vancouver geen kwestie is van óf maar van wannéér – kon ik ernstig gewond raken door een lawine van harde kaften. (Ik probeerde niet na te denken over het gebouw zelf, dat bij een schok van hoger dan vijf punt nul op de schaal van Richter als een stapel Jenga-blokken in elkaar zou donderen. Als ik daar wel over na zou denken, dan zou ik van school weg moeten, Vancouver uit, om ergens in mijn eentje in een grot te gaan wonen, en daar zou ik mijn ouders enorm verdrietig mee maken. Bovendien zou ik een weerloos doelwit zijn voor iedere toevallig langs wandelende psychopaat met moordneigingen. En/of ik zou een luchtwegaandoening oplopen door het vocht en een trage, pijnlijke dood sterven. Bij een aardbeving werd je waarschijnlijk in elk geval wat eerder uit je lijden verlost.)

Ondanks de boekenkasten zat ik graag in het kantoor van de directeur. Het was een verrassend warme en knusse ruimte, verlicht door vloerlampen in plaats van tl-balken aan het plafond. En Mr. Watley had de weckpot-sneeuwbol die ik in de derde klas voor hem had gemaakt nog steeds op zijn bureau staan. Ik pakte hem op en schudde hem flink heen en weer; de sneeuw dwarrelde neer op een Lego-gebouwtje waarop PRINCESS MARGARET-SCHOOL was geschreven.

Mr. Watley nam me op met zijn grote, waterige ogen. Hij had veel weg van een sint-bernard. ‘Gaat het weer een beetje, Petula?’

‘Stukken beter. De verpleegster heeft me grondig onderzocht. Ik ben gezond verklaard.’

‘Je boekt zo’n vooruitgang de laatste tijd. Ik had gehoopt dat deze incidenten tot het verleden behoorden.’

‘Ik ook.’ Mijn vorige heftige paniekaanval was minstens drie maanden geleden, bij biologie. Het ging over besmettelijke ziekten. Ik had verteld over het ebolavirus, dat wordt overgedragen door lichaamsvocht en tot een afschuwelijke dood leidt. Toen ik had gezegd dat het zomaar een wereldwijde plaag kon worden, was ik in elkaar gezakt.

‘In elk geval zijn de tussenpozen steeds langer,’ merkte Mr. Watley op. Hij streek zijn haar glad. Wees zijn vrouw hem er maar eens op dat het geen enkel nut had het over zijn kale schedel te kammen. Aan de andere kant, ik had de gezinsfoto naast mijn sneeuwbol vaak genoeg bestudeerd. Een grijnzende Mr. en Mrs.

Watley met hun mopshondje. De hond was verreweg de meest aantrekkelijke van het drietal. Mijn theorie was dat ze een wederzijds akkoord hadden gesloten: Mrs. Watley zweeg over Mr. Watleys kapsel, en hij zweeg over de gigantische moedervlek op haar kin. ‘Desalniettemin, Petula, we hebben het er al eerder over gehad dat je onderwerpen die zo’n aanval triggeren zou moeten vermijden.’

‘Ja.’

‘Je had niet per se over de slachtoffers hoeven vertellen.’

Ik keek uit het raam, naar de regen die met bakken uit de hemel kwam. ‘Dat was alleen de inleiding. Als ik het had kunnen afronden, had ik sterke argumenten naar voren gebracht.’

Hij zette zijn vingertoppen tegen elkaar en liet zijn hoofd erop rusten. ‘Zoals wat?’

‘Dat 11 september een omslagpunt was. Dat we nu in een wereld leven waar constant een volgende terroristische aanslag dreigt.’

‘Ik dacht dat we juist bezig waren die negatieve instelling om te buigen.’

‘Niet negatief, meneer. Het is een praktische instelling. Mijn punt was dat we door 11 september hebben geleerd dat we allemaal waakzamer moeten zijn. Een gewaarschuwd mens telt voor twee.’

‘Ik begrijp dat de wereld niet altijd even veilig lijkt. Maar wij wonen in Vancouver. In Canada. Hier is het-’
‘Zeg dat maar niet, meneer. Het is nergens veilig.’

‘Vooruit, daarover verschillen we dan van mening, maar we zullen gewoon verder moeten, of niet? We kunnen niet voortdurend in angst leven. We kunnen ons niet bij elk vliegtuig dat overkomt afvragen of het gekaapt is. We kunnen ons niet bij iedereen op straat afvragen of ze een vuile bom onder hun jas hebben.’

Ik wel, dacht ik. Ik kan wel in de hoogste staat van paraatheid zijn, ook voor naïevelingen zoals jullie. ‘Nee, maar daarom hoeven we onze kop nog niet in het zand te steken. Bij wijze van spreken dan. Als je daadwerkelijk je kop in het zand steekt, dan stik je.’

Mr. Watley trok een peinzend gezicht. Toen wees hij naar een mok op zijn bureau. ‘Kijk daar eens naar en vertel me wat je ziet.’

‘Een halflege mok koffie.’

‘Ik zie een halfvólle mok koffie.’ Hij glimlachte triomfantelijk, alsof hij iets heel diepzinnigs had gezegd.

‘En daarom zult u eerder doodgaan dan ik.’

Hij knipperde een paar keer. ‘Nou, dat mag ik wel hopen. Ik ben tenslotte tweeënvijftig, en jij bent pas vijftien –’

‘Zestien, sinds vorige week. Maar de leeftijd daargelaten, het is wetenschappelijk vastgesteld dat optimisten in het algemeen tien jaar eerder overlijden dan pessimisten.’

‘Dat kan ik maar moeilijk geloven.’

‘Logisch, u bent een optimist. U laat zich misleiden door het dwaze idee dat het allemaal wel mee zal vallen. U ziet het gevaar pas als het te laat is.’

Pessimisten zijn realistischer. Die nemen meer voorzorgsmaatregelen.'

'Dat lijkt me een trieste manier van leven.'

'Het is een veilige manier van leven.'

Mr. Watley zuchtte. Hij wreef in zijn natte ogen.

'Zo krijgt u gegarandeerd een bindvliesontsteking.'

Hij liet zijn hand zakken en staarde me aan. Zijn gezicht stond vol medelijden, wat ik deels vreselijk vond en deels waardeerde. 'Hoe gaat het op creatieve therapie?'

'U weet hoe ik daarover denk.'

'Ja, en ik blijf maar hopen dat je bijdraait.' Hij blikte op de klok. 'Oké, ga maar weer terug naar je klas.'

Dat was ik niet van plan, nu de les over tien minuten toch afgelopen zou zijn. 'Prima.' Ik stond op en maakte een buiginkje, in plaats van met een handdruk bacillen uit te wisselen.

Ik liep Mr. Watleys kantoor uit, sloeg links af –

En knalde zo tegen de Bionische Man op.

Er vlogen lesboeken en papieren in het rond, van mij en van hem. Toen we tegelijk bukten om de neergedwarrelde spullen op te rapen, stootten onze hoofden met een *krak* tegen elkaar.

Ik richtte me op en wreef over mijn slaap. ‘Au! Eikel!’

‘Eh... je had toch wel door dat jij tegen mij op botste, hè?’

Ik keek omhoog.

En met omhoog bedoel ik omhóóg.

Als je namelijk een jonge vrouw van bijna amazoneachtige proporties bent, dan gebeurt het maar zelden dat je omhoog moet kijken wanneer je met iemand praat. Maar de Bionische Man overtroefde me met minstens tien centimeter.

Ik staarde hem iets te lang aan. Er leek iets *nét* niet te kloppen aan zijn gezicht. Als je zijn neus en ogen een millimetertje hierheen en een millimetertje daarheen zou verschuiven, zou hij haast knap zijn. Nu was hij

een soort Picasso, van voordat Pablo zich honderd procent op het abstracte stortte.

‘Gaat het?’ vroeg hij.

Ik wist niet of hij op onze onopzettelijke kopstoot doelde of op mijn flauwvallen bij geschiedenis, en het kon me ook niet schelen. Ik glipte hem voorbij en liep naar mijn kluisje. Sinds de dood van Maxine had ik moeite met luchtige praatjes. Bovendien had ik nog maar vijf minuten om me uit de voeten te maken voordat de gang zou volstromen met andere leerlingen. Vorig jaar, toen ik er ernstiger aan toe was geweest, had ik serieus overwogen op school een mondkapje te dragen, zoals Chinezen die opzetten als de smog te dik wordt. Tegenwoordig hield ik me gewoon aan de gezond-verstand-regels: geen mensen of oppervlakken aanraken en net zolang mijn handen wassen totdat ik twee keer ‘Lang zal ze leven’ heb gezongen. En ik bleef niet treuzelen in dit broeinest van bacillen.

De Bionische Man kwam me achterna en bleef wachten terwijl ik mijn slot naar rechts en toen naar links draaide. ‘Je moet mensen niet achtervolgen,’ zei ik. ‘Zeker meisjes niet. Het is eng.’ Zijn roomwitte schipperstrui stonk naar mottenballen.

‘Serieus. Gaat het wel? Je stortte neer als een zak aardappelen.’

Alsof hij me daaraan moest herinneren. Ik was bijgekomen met Mrs. Cassans vest onder mijn hoofd en mijn Voormalige Allerbeste Vriendin zorgelijk over me heen gebogen. ‘Heeft iemand mijn ondergoed gezien?’ flapte ik eruit.

Hij keek verbijsterd. ‘Nee. Hoezo? Wilde je dat dan?’
‘Née.’ Ik rukte mijn kluisje open en griste mijn houtje-touwtjejas eruit; de vrijheid was zo dichtbij dat ik haar bijna proefde. Maar toen ik om de Bionische Man heen probeerde te stappen, stak hij zijn rechterhand uit. ‘Laat ik me even netjes voorstellen. Jacob Cohen.’

Ik kon het niet helpen. Mijn mond viel open.

Want zijn hand was niet echt. Hij was gestroomlijnd, zwart en overduidelijk nep.

Hij zag dat ik ernaar staarde. ‘Best cool, hè? Als iets uit *I, Robot*.’

‘Of uit *The Iron Giant*.’

‘Ha! Ja. Geweldige film.’

‘Het boek was veel beter.’ Het was een van de favorieten uit mijn kindertijd.

‘Was het eerst een boek?’

Daar ging ik maar niet op in. Zijn robohand hing nog steeds voor me. ‘Hier, schud dan,’ zei hij. ‘Hij heeft twaalf verschillende grijpfuncties.’

Ik stond voor het blok. Als ik hem de waarheid vertelde – dat ik nooit handen schudde met iemand – zou hij denken dat ik griezelde van zijn prothese. Wat ook zo was. Maar mijn sociale vaardigheden mochten tegenwoordig dan ‘beneden alle peil’ zijn, zoals ik een paar meiden tijdens gym had horen zeggen, ik was niet gemeen.

Dus ik stak ook mijn hand uit. Ik hoorde een mechanisch gezoem, en de vingers van het glimmende zwarte

lichaamsdeel sloten zich om de mijne. Na wat een eeuwigheid leek hoorde ik opnieuw gezoem en werd mijn hand losgelaten.

De bel ging. De paniek welde op in mijn keel. 'Ik moet er nu echt vandoor.' Ik propte mijn schoolspullen in mijn tas.

'Ik heb het idee dat ik je ergens van ken. Van vóór vandaag dus. Maar ik woon hier pas een week.'

Vlug klikte ik mijn slot dicht en schoot hem voorbij, de gang in. Van mij zou hij niet horen waarvan hij me kende. Niet alleen om mezelf maar ook om hem te sparen. Wat je bij therapie ziet, blijft bij therapie.

Ik duwde met mijn ellebogen de deur open en stapte naar buiten. Ik ademde diep in, genoot van de kortstondige opluchting. Alweer een schooldag overleefd.

Nu de weg naar huis nog.

Het was vijftien minuten lopen – acht volle minuten langer dan voorheen, doordat er in december op de route van school naar huis een complex was gesloopt. Nu lag er een bouwput die bijna een compleet blok in beslag nam. Ik moest een omweg nemen om hem te vermijden.

Verderop zag ik mijn Voormalige Allerbeste Vriendin en haar bende pal langs de afzetting wandelen. Het scheelde weinig of ik schreeuwde om ze te waarschuwen. Maar bij het idee aan haar geïrriteerde, meelijdende blik hield ik me in. In plaats van rechtdoor te gaan sloeg ik links af. Intussen nam ik in gedachten mijn checklist door:

*Alleen oversteken bij duidelijk gemarkeerde zebra-
paden en kruispunten; check.*

*Pas de weg op stappen nadat alle voertuigen volle-
dig tot stilstand zijn gekomen; check.*

*Voortdurend de grond afspeuren op verdachte ob-
jecten, tassen of pakketten; check.*

Ruim afstand houden van onverantwoordelijke hondeneigenaren die het betreffende dier ondanks de wettelijke verplichting niet aangeliind hebben; check.

Geen kauwspeltje worden; check.

Geregeld achteromkijken om te controleren of je niet wordt gevolgd; check.

Alarmfluitje om nek; check. Sleutels tussen knokkels geklemd; check.

Mijn van angst verkrampte maag ontspande pas wat toen ik mijn eigen straat bereikte.

Het is een mooie laan met eenrichtingsverkeer, aan beide kanten kastanjabomen en met uitsluitend laagbouw. Precies in het midden wonen wij, in een geel bakstenen complex van vier verdiepingen, met ARCADIA boven de ingang. Wij zitten op de bovenste etage of, zoals mijn vader het vaak gekscherend noemt, in het penthouse.

De straat en het gebouw waren niet zonder gevaar. Maar van de veilige zones die ik had, was dit er een. Toen we hier ruim een jaar geleden waren ingetrokken, had ik nauwlettend voorzorgsmaatregelen getroffen. Ik had anoniem verschillende bouwinspecteurs ingeschakeld. Door mijn inzet voldoet de elektrische bedrading nu aan de voorschriften en heeft elk appartement een nieuw sprinklersysteem. Je zou denken dat de eigenaar van het pand dankbaar was geweest, maar in plaats daarvan had hij alle huurders een brief gestuurd, waarin hij dreigde ‘de verrader te ontmaskeren’.

Dat is hem nooit gelukt.

De enige reactie die hij op zijn brief ontving, was een anonieme kaart met de eenvoudige boodschap: *Veel succes ermee! En graag gedaan!*

Bij binnenkomst deed ik eerst de geurcontrole. Op een schaal van één tot tien kreeg vandaag een drie. Het versuipen van het grit in de kattenbakken kon nog wel een dagje wachten.

Mijn moeders rode regenlaarzen stonden in de hal. Ik zette mijn parse ernaast en wurmde me uit mijn houtje-touwtjejas. Anne of Green Gables, Stuart Little, Moominmamma en Ferdinand verdrongen zich om me heen. ‘Ik ben thuis!’ riep ik.

‘Hé, Tula. Ik zit in de slaapkamer.’

De katten schurkten mauwend langs mijn benen. ‘Oké, oké, even geduld,’ zei ik zo streng als ik kon, hoewel streng zijn vrijwel onmogelijk was door hun gevaarlijk hoge schattigheidsfactor. Ik kon zelfs niet echt boos op ze worden toen ik mijn tas in de woonkamer liet vallen en zag dat een van de vier – ik durfde er heel wat om te verwedden dat het Anne of Green Gables was – midden op het tapijt een schokkend grote drol had neergelegd. Hoe kan er nou zoiets enorms uit zoiets kleins komen? vroeg ik me niet voor het eerst af.

Ik trok rubberen handschoenen aan om de viezigheid op te ruimen en luisterde de voicemail af, hopend dat ik mama voor was. En jawel, er was een bericht van de schoolverpleging. Ik verwijderde het. Vervolgens pakte

ik een zak kattensnoepjes uit de keuken en gaf er twee aan elke kat. ‘Hiermee redden jullie het wel tot het avondeten.’

Met Ferdinand, onze oudste kat, als een pluizige oranje peuter in mijn armen liep ik naar de slaapkamer van mijn ouders. Mama zat achter haar computer een e-mail te tikken, nog steeds in haar werkkleren. Ze had haar golvende kastanjebruine lokken opgestoken. Maxine had dezelfde lichte slag in haar haren gehad, en daar was ik altijd een beetje jaloers op geweest. Mijn eigen haar is saai en sluiik. Ik had het een maand geleden kortgeknipt, in een poging op Lena Dunham te lijken. In de praktijk was het op Beaker van de Muppets uitgedraaid.

‘Hé, mama. Hoe was het vandaag?’

‘O, prima. Meer boeken dan kaarsen verkocht, dat is altijd een meevaller.’ Mijn moeder werkt bij een filiaal van een boekhandelketen in een winkelcentrum in Burnaby, en de leiding is dol op haar omdat mama, anders dan sommige van haar collega’s, daadwerkelijk boeken leest.

Ze verstuurde de e-mail en draaide zich in haar stoel naar me toe.

Mijn gezicht betrok. ‘Nee. Zeg dat het niet waar is.’ Op haar schoot lagen twee pikzwarte katten.

Met de blik die ze me toewierp, wist ze tegelijk onschuldig en onverzettelijk over te komen. ‘Het is wel waar.’

‘Je had het beloofd.’

‘Weet ik, weet ik, maar wat moest ik dan? Angie belde me, het was een noodgeval.’ Angie runt de kattenopvang waar mijn moeder vrijwilligerswerk doet. ‘Deze twee lagen ergens helemaal uitgemergeld onder een veranda. Alle andere adressen zitten vol. Angie heeft ze een uurtje geleden hier afgegeven. Gewoon tot dat we een vast plekje voor ze hebben gevonden.’

‘Dat zei je ook over Anne of Green Gables. En over Stuart Little. En over Moominmamma.’

‘Oudere dieren raak je lastiger kwijt. Deze jonkies worden vast zo ondergebracht.’ Mama hield een van de zwarte katten voor m’n neus. Ferdinand blies. ‘Deze noem ik Stanley, van *Stanley’s Party*. En deze heet Alice, van *Alice, I Think*.’

Ik heb een enorm zwak voor kattensnoetjes. Ik krabde Stanley achter zijn oren en hij spinde er meteen op los; hij leek vriendelijk en mak. Maar dat deed niets af aan de koude, harde feiten, zoals dat we ons de vier katten die we al hadden maar nauwelijks konden veroorloven. ‘Papa vermoordt je.’

‘Laat je vader maar aan mij over,’ zei ze luchtig. Alsof ze zich nergens druk om hoefde te maken.

Mama flanste een roerbakschotel met tofoe in elkaar. Ik maakte er een salade bij; ik trok de buitenste bladeren van de krop sla en gooide ze weg, en de overgebleven waste ik met een scheutje vaatwasmiddel. Mama zwoer dat ze het proefde, dus ik wees haar er nog maar eens op dat een drupje zeep binnenkrijgen

nog altijd beter was dan geïnfecteerd worden met E. coli. Nadat we zelf hadden genomen, scheidde ik een bord op voor mijn vader. Ik vormde een smiley van zijn eten, dekte het af met folie en zette het in de koelkast.

We aten in de woonkamer en keken intussen naar kattenfilmpjes op mijn moeders laptop. Onze eigen katten hingen alle zes om ons heen. Ferdinand maakte Stanley en Alice duidelijk dat hij de baas was. Op een zeker moment krabde Alice aarzelend aan mijn rok, sprong toen bij me op schoot en viel in een bolletje in slaap. Mama glimlachte. ‘Geef nou maar toe dat het fijn is om er weer nieuwe kindjes bij te hebben.’

Ja, mijn moeder noemt de katten haar kindjes. En ja, daar kun je vrij eenvoudig een diepere betekenis achter vinden. Maar de katten – vooral Ferdinand – hadden geholpen haar uit haar put van ellende te sleuren na de dood van Maxine, en dat was iets waar niemand anders in was geslaagd. Ik niet, mijn vader niet, haar therapeut niet.

Op het scherm probeerde de Japanse kat Maru zich in steeds kleinere dozen te proppen. Ik had de video al vaker gezien, maar ik moest er telkens weer om lachen.

‘Weet je nog dat je grootouders Maxine dat speelgoedfornuisje hadden gestuurd?’ vroeg mama. ‘En dat ze de doos veel interessanter vond?’

‘Ik heb haar nog geholpen er een speelhuis van te maken.’

‘Ze was verzot op die doos.’ Mijn moeder haalde constant zulke herinneringen aan mijn kleine zusje op.